

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 154/2022-36

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Hotel & Restaurant Slovakia s. r. o.**, IČO 44 861 176, Kráľová pri Senci 269, zastúpenej obchodnou spoločnosťou **KASATKIN & PARTNERS s. r. o.**, Čajakova 13, Bratislava, proti uzneseniu Okresného súdu Prešov č. k. 2Cbi/29/2016-553 z 27. januára 2022 takto

rozhodol:

1. Uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 2Cbi/29/2016-553 z 27. januára 2022 **boli porušené** základné právo sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Okresného súdu Prešov č. k. 2Cbi/29/2016-553 z 27. januára 2022 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 24. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnuté rozhodnutie, vrátiť vec okresnému súdu na ďalšie konanie a odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

2. Ústavný súd uznesením č. k. III. ÚS 154/2022-14 z 10. marca 2022 ústavnú sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie v časti namietaného porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením okresného súdu, ktorého vykonateľnosť zároveň odložil. Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť odmietol.

II.

Skutkové východiská

3. Sťažovateľ sa na okresnom súde 4. augusta 2016 žalobou domáhal určenia, že jeho pohľadávky prihlásené v sume 7 199 868,79 eur do konkurzu vyhláseného na majetok úpadcu [REDAKOVANÉ], vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4K/11/2015, sú, čo sa týka právneho dôvodu a výšky, nesporné a zistené. Predmetom sporu bolo určenie pravosti popretej pohľadávky, nie nárok na zaplatenie.

4. Rozsudkom okresného súdu č. k. 2Cbi/29/2016-405 z 18. decembra 2017 bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a žalovanému správcovi konkurznej podstaty bol priznaný nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Na odvolanie sťažovateľa Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 3CoKR/4/2019-480 z 2. júla 2019 potvrdil rozsudok okresného súdu a priznal žalovanému proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľ podal aj dovolanie, no nebol úspešný.

5. Okresný súd uznesením vyššieho súdneho úradníka č. k. 2Cbi/29/2016-534 z 15. júna 2020 zaviazal sťažovateľa na úhradu trov konania žalovaného v sume 1 688,20 eur.

6. Žalovaný podal proti uzneseniu z 15. júna 2020 sťažnosť podľa § 239 a nasledujúcich Civilného sporového poriadku. Oponoval právnomu názoru okresného súdu, podľa ktorého je v danom prípade pri výpočte tarifnej odmeny advokáta potrebné postupovať podľa ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), teda podľa pravidla o nemožnosti vyjadriť predmet konania v peniazoch. Zdôraznil zmenu zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“) účinnú od 1. januára 2018, podľa ktorej základom na určenie odmeny úspešnej strany v konaní o určenie popretej pohľadávky je suma prihlásenej pohľadávky, a ak ide o popretie pohľadávky, len čo sa týka výšky, suma, v akej je pohľadávka sporná. Žalovaný zdôraznil, že aj do nadobudnutia účinnosti uvedeného pravidla rozhodovacia prax súdov vychádzala z názoru o ocniteľnosti predmetu konania o určení popretej pohľadávky v peniazoch. Požadoval, aby okresný súd o jeho sťažnosti rozhodol tak, že pri výpočte náhrady za jednotlivé úkony právnej služby bude vychádzať z ocniteľnosti predmetu konania, teda zo sumy prihlásenej a následne popretej pohľadávky.

7. Okresný súd napadnutým uznesením zmenil uznesenie vyššieho súdneho úradníka tak, že sťažovateľovi uložil povinnosť žalovanému nahradiť trovy konania v sume 54 518,24 eur. Dospel k záveru, že vyšší súdny úradník mal na predmetnú vec aplikovať od 1. januára 2018 účinné pravidlo podľa § 32 ods. 12 zákona o konkurze, podľa ktorého sa výška trov incidenčných konaní má určovať nie z „neurčitku“, ale z reálnej hodnoty sporu. K intertemporálnemu ustanoveniu § 206g ods. 1 zákona o konkurze (ak odsek 2 neustanovuje inak, konania vrátane konaní

vyvolaných alebo súvisiacich s konaniami podľa tohto zákona začaté pred 1. januárom 2018 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2017) okresný súd uviedol, že ho nie je možné v danej právnej veci aplikovať, pretože predchádzajúca právna úprava účinná do 31. decembra 2017 neobsahovala právnu normu, ktorá by upravovala danú problematiku. Navyše, keďže nárok na náhradu trov konania je procesným nárokom, na tento právny vzťah je nutné aplikovať procesnoprávnu normu účinnú v čase rozhodovania o výške náhrady trov konania, t. j. § 32 ods. 12 zákona o konkurze v účinnom znení, a to na úkony právnej služby realizované od momentu jej účinnosti. Okresný súd preto uzavrel, že žalovanému ako úspešnej strane v konaní patrí náhrada trov právneho zastúpenia za päť úkonov právnych služieb do 31. decembra 2017 podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky z neurčitej hodnoty a za šesť úkonov právneho zastúpenia po 1. januári 2018 podľa § 32 ods. 12 zákona o konkurze z celkovej sumy uplatnených pohľadávok.

III.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje, že pri podaní určovacej žaloby bol uzrozumený s tým, že podľa ustálenej rozhodovacej praxe tarifná odmena za jeden úkon právnej služby sa určuje podľa § 11 ods. 1 vyhlášky ako v spore s neoceniteľnou hodnotou veci.

9. Odkazuje na nález ústavného súdu vo veci č. k. II. ÚS 38/2019, podľa ktorého *«rozhodnutie všeobecného súdu o tom, že určitá prihlásená pohľadávka v reštrukturalizačnom konaní je v istej výške nesporná a zistená, je rozhodnutím o otázke určenia rozsahu práv uplatniteľných v reštrukturalizačnom konaní. Otázka, v akom rozsahu bude táto pohľadávka uspokojená ako tzv. „hodnota alebo cena práva“, je predmetom až ďalšieho priebehu reštrukturalizačného konania, preto rozhodovanie o pravosti pohľadávky má tak v danom prípade na sťažovateľa ako žalobcu len nepriamy materiálny dosah. Vychádzajúc z tohto právneho názoru je potom pri rozhodovaní o trovách konania o určenie pravosti pohľadávky namieste určenie základnej sadby tarifnej odmeny advokáta podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky..., nie podľa § 10 ods. 2 vyhlášky, pretože hodnotu určovaného práva objektívne nie je možné stanoviť.»*

10. K zmene právnej úpravy účinnej od 1. januára 2018 sťažovateľ uvádza, že účelovo obchádza ustálenú judikatúru (viažucu sa na právnu úpravu účinnú do 31. decembra 2017 a svedčiacu sťažovateľovi), *„a preto je potrebné, aby všeobecné súdy presadzovali ústavno-konformný výklad“*. Intertemporálne pravidlo podľa § 206g ods. 1 zákona o konkurze umožňuje použiť novú právnu úpravu len na konania začaté po 31. decembri 2017, čo nie je prípad sťažovateľa. Rekapitulujúc judikatúru o predvídateľnosti postupu orgánov verejnej moci, sťažovateľ nesúhlasí s právnym názorom okresného súdu, podľa ktorého pretože predchádzajúca právna úprava účinná do 31. decembra 2017 neobsahovala právnu normu, ktorá by upravovala danú problematiku, nie je možné v predmetnej veci aplikovať § 206g ods. 1 zákona o konkurze. Tento právny názor absolútne popiera princíp právnej istoty vyplývajúci predovšetkým z čl. 1 ods. 1, ako aj z čl. 46 ústavy.

IV.

Vyjadrenie okresného súdu, replika sťažovateľa a vyjadrenie zúčastnenej osoby

IV.1. Vyjadrenie okresného súdu:

11. Okresný súd vo svojom vyjadrení iba odkázal na napadnuté uznesenie, v ktorom „*boli podrobne vysvetlené dôvody vydaného rozhodnutia*“.

IV.2. Replika sťažovateľa:

12. Sťažovateľ zotrúva na podanej ústavnej sťažnosti. Opätovne zdôrazňuje, že pri podaní žaloby bol na základe „*ustálenej rozhodovacej praxe*“ uzrozumený s určovaním odmeny za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 vyhlášky, t. j. z neoceniteľnosti predmetu konania.

13. K intertemporálnym súvislostiam sťažovateľ vychádza z teoreticko-právnej zásady, podľa ktorej pri procesných normách platí, že ak nie je ustanovené inak (v prechodných ustanoveniach), aplikujú sa aj vo vzťahu ku konaniam, ktoré sa začali pred ich účinnosťou. Nadväzne zdôrazňuje, že § 206g zákona o konkurze ustanovuje inak, a preto nemožno procesné normy novely zákona o konkurze účinnej od 1. januára 2018 aplikovať aj vo vzťahu ku konaniam začatým pred ich účinnosťou.

IV.3. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

14. Zúčastnená osoby akcentuje, že nárok na náhradu trov konania má procesnú povahu. Preto až na základe rozhodnutia súdu o výške tejto náhrady vzniká právo na plnenie, a teda na tento právny vzťah je nutné aplikovať procesnoprávnu normu účinnú v čase rozhodovania. Následne konštatuje uplatňovanie princípu okamžitej aplikability procesného práva a rovnako ako okresný súd dôvodí, že do 31. decembra 2017 v právnej úprave absentovalo ustanovenie, ktoré by určovalo postup pri výpočte tarifnej odmeny advokáta za právne zastupovanie v konaní o určenie popretej pohľadávky, preto § 206g ods. 1 zákona o konkurze nie je možné v predmetnej veci aplikovať. Do 31. decembra 2017 súdna prax predmetnú otázku podľa zúčastnenej osoby riešila rozdielne a protichodne. Novela účinná od 1. januára 2018 preto „*predstavuje ustálenie rozdielných stanovísk súdov a vyústenie právnej praxe do záväzného aktu*“.

V.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). Prostredníctvom čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje každému základné právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v CSP určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu.

16. Ústavný súd nespochybňuje, že za určitých okolností možno k záveru o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť aj v súvislosti s námietkami sťažovateľov smerujúcimi proti právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu o náhrade trov súdneho konania. Vo všeobecnosti však platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu

možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napadaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

17. V posudzovanej veci považuje ústavný súd za dôvodné zaoberať sa otázkami nastolenými sťažovateľom v ústavnej sťažnosti meritórne. Aj napriek tomu, že jadrom názorového nesúladu medzi okresným súdom a sťažovateľom je „iba“ náhrada trov konania, porovnanie jej výšky uloženej sťažovateľovi na zaplatenie vyšším súdnym úradníkom na jednej strane (1 688,20 eur) a sudcom na strane druhej (54 518,24 eur) nastoľuje priamu súvislosť so základným právom sťažovateľa vlastniť majetok, čo zároveň kladie napadnuté uznesenie okresného súdu do polohy zásahu, ktorý je v konaní o prijatej ústavnej sťažnosti potrebné podrobiť testu súladu s označenými právami sťažovateľa. Navyše, aplikačné súvislosti sťažovateľovej kauzy orientujú pozornosť na problematiku časovej pôsobnosti právnych noriem, ktorá zas priamo súvisí s právnou istotou vykazujúcou ústavný význam.

18. Napadnuté uznesenie okresného súdu vychádza z aplikácie jednoduchého práva. Väzba na základné práva sťažovateľky i na jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je takto stelesnená v požiadavke ústavne konformného výkladu a uplatnenia podústavných právnych noriem, ktorá tvorí súčasť základného práva na súdnu ochranu (IV. ÚS 77/02).

19. Okresný súd vychádzal z názoru, podľa ktorého intertemporálne pravidlo v § 206g ods. 1 zákona o konkurze nie je na prejednávajúcu vec aplikovateľné, pretože „v právnej úprave účinnnej do 31. decembra 2017 absentovalo zákonné ustanovenie, ktoré by určovalo postup pri výpočte tarifnej odmeny advokáta za právne zastúpenie v konaní o určenie popretej pohľadávky“, a preto zo všeobecnej zásady okamžitej aplikability procesných noriem nebolo možné uplatniť výnimku zakotvenú v § 206g ods. 1 zákona o konkurze. Podľa tohto ustanovenia ak odsek 2 (ten je pre vec sťažovateľa irelevantný, pozn.) neustanovuje inak, konania vrátane konaní vyvolaných alebo súvisiacich s konaniami podľa tohto zákona začaté pred 1. januárom 2018 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. decembra 2017. Okresný súd teda kategóriu „predpisy účinné do 31. decembra 2017“ ohraničil na explicitnú dikciu písaného práva.

20. Ústavný súd prisvedčuje, že právna úprava účinná do 31. decembra 2017 skutočne neobsahovala pravidlo svojou výslovnosťou porovnateľné s aktuálne účinným § 32 ods. 12 zákona o konkurze, ktoré by adresne regulovalo výpočtový základ pre náhradu trov konania spočívajúcich v úkonoch právnej služby vykonaných právnym zástupcom v konaní o určenie popretej pohľadávky. Prístup okresného súdu však napriek tomu nie je ústavne udržateľný. Pod pojem „predpisy účinné do 31. decembra 2017“ nemožno zaradiť iba doslovne a jazykovo vykladaný písaný text zákona účinného do uvedeného termínu. O náhrade trov incidenčných konaní predsa súdy rozhodovali aj podľa predpisov účinných do 31. decembra 2017. To znamená, že existovali pravidlá, ktoré síce neboli druhovo koncentrované v miere porovnateľnej s § 32 ods. 12 zákona o konkurze, no nepochybne na právne posúdenie uplatňovaných nárokov na náhradu trov konania v určovacích sporoch o popreté pohľadávky používané boli. Práve tento okruh predpisov účinných

do 31. decembra 2017 a na nich založená aplikačná prax tvoria obsah kategórie, ktorú zákonodarca v spornom intertemporálnom ustanovení prikazuje použiť na konania podľa zákona o konkurze vrátane s nimi súvisiacich konaní začatých pred 1. januárom 2018.

21. Zmena právnej úpravy (zákona) je nielen materiálne (obsahovo), ale aj formálne interpretovateľná. Inými slovami, ide o ustálenie, či novelizácia je len potvrdením doterajšej (nepísanej) aplikačnej praxe, alebo je prejavom zámeru normotvorcu doterajšiu prax zmeniť. Zo súdnej rozhodovacej praxe založenej na právnej úprave účinnej do 31. decembra 2017 vyplýva, že nemožnosť vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch ako podmienka pre určovanie výšky náhrady trov z „neurčitku“ [§ 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v spojení s § 251 CSP] sa spájala so skúmaním, aké účinky má pre účastníkov meritórne rozhodnutie súdu v konaní (m. m. II. ÚS 492/2013, IV. ÚS 187/2018). Popísaná prax sa potom v konaní o určenie popretej pohľadávky odvíjala od skutočnosti, že výsledok takého konania nezakladá priamo nárok na uspokojenie dotknutej pohľadávky. Rekapitulované závery nepodporuje len rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“; 1MOboV/17/2006, 4Obo/262/2007, 2Obo/13/2009), ale aj rozhodnutia ústavného súdu (III. ÚS 534/2011, II. ÚS 38/2019). Čo sa týka základu pre výpočet náhrady trov konania, opačné rozhodnutia najvyššieho súdu uvedené zúčastnenou osobou v jej vyjadrení ústavný súd nepovažuje za relevantnú referenčnú judikatúru, pretože buď ich *ratio decidendi* netvorilo určenie výpočtového základu pri rozhodovaní o výške náhrady trov incidenčných konaní (2Obo/117/2010, 4Obo/45/2011, 5Obo/61/2011), alebo ich predmetom nebolo určenie popretej pohľadávky (3Obo/64/2011). Napokon, záver o dôvodnosti sťažovateľom tvrdených legitímnych očakávaní, že sa výška náhrady trov právneho zastúpenia v predmetnom konaní bude vypočítavať z „neurčitku“, definitívne zavŕšuje i samotná dôvodová správa k novele účinnej od 1. januára 2018, ktorá zavedenie pravidla zakotveného v § 32 ods. 12 zákona o konkurze vysvetľuje tak, že *«trovy incidenčných konaní by sa mali určovať nie z „neurčitku“, ale z reálnej hodnoty sporu»*.

22. Dôvody o danosti legitímnych očakávaní sťažovateľa integrálne dopĺňa aj vysporiadanie sa s argumentom o právnej povahe nároku na náhradu trov konania, ktorý použil okresný súd. *In abstracto* je argumentácia v bode 27 napadnutého uznesenia okresného súdu ústavne akceptovateľná, no hoci nárok zúčastnenej osoby (ako žalovanej v určovacom spore) vznikol až v období účinnosti § 32 ods. 12 zákona o konkurze, intertemporálne pravidlo v § 206g ods. 1 zákona o konkurze zavádza výnimku zo zásady okamžitej aplikability procesného práva pre každé tam vymedzené konanie (teda konanie začaté pred 1. januárom 2018) ako celok. Súčasťou konania ako celku je i rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania, keďže má procesnú povahu (ako to tvrdí aj okresný súd), preto predpisy účinné do 31. decembra 2017 sa vzťahovali aj na nárok na náhradu trov konania iniciovaného 4. augusta 2016 žalobou sťažovateľa. Rovnako tvorí súčasť konania aj vznik nákladov v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva tvoriaceho predmet tohto konania. Preto aj úkony právnej služby realizované právnym zástupcom žalovanej od 1. januára 2018 (práve náhrada týchto výdavkov sa stala spornou a viedla k podaniu ústavnej sťažnosti) síce boli vykonané už v období účinnosti § 32 ods. 12 zákona o konkurze, avšak práve § 206g ods. 1 toho istého zákona, zavádzajúci výnimku zo zásady okamžitej aplikability procesného práva na konanie začaté pred 31. decembrom 2017 ako celok, neumožňuje novozavedenému

pravidlu o oceníteľnosti predmetu takéhoto incidenčného konania založiť súdnej ochrany hodné legitímne očakávania na strane žalovanej (zúčastnená osoba).

23. Výklad a uplatnenie § 206g ods. 1 zákona o konkurze, ktoré zvolil okresný súd, ústavný súd považuje za výsledok nesprávneho vyváženia kolidujúcich základných práv sťažovateľa a žalovaného (zúčastnená osoba), pretože legitímne očakávania sťažovateľa primerané existujúcej súdnej judikatúre okresný súd napadnutým uznesením poprel, kým iluzórnym legitímnym očakávaniam žalovaného poskytol súdnu ochranu v podobe vyhovenia jeho sťažnosti podanej podľa CSP. Závery okresného súdu nerešpektujú nielen účel zmeny dotknutej právnej úpravy, no v konečnom dôsledku ani základné právo sťažovateľa vlastniť majetok inkorporované v jeho legitímnych očakávaniach výšky náhrady trov právneho zastúpenia, ktorú bude povinný zaplatiť v prípade neúspechu v určovacom spore. Ústavne neudržateľná aplikácia právnych noriem pri určovaní výšky náhrady trov konania mala nepochybne za následok nepriaznivý zásah do majetkovej sféry sťažovateľa, preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (bod 1 výroku tohto nálezu). Nadväzne, keďže došlo k nedovolenému zásahu do základného práva vlastniť majetok, došlo k naplneniu podmienok na to, aby, napriek zdržanlivosti ústavného súdu pri prieskume rozhodnutí všeobecných súdov o náhrade trov konania, vyslovil aj porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

24. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie.

25. Nápravu porušených práv sťažovateľa možno dosiahnuť zrušením napadnutého rozhodnutia okresného súdu a vrátením veci na ďalšie konanie. Preto ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené v bode 2 výroku tohto nálezu. Okresný súd viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde) bude po vrátení veci povinný zabezpečiť rozhodnutie o sťažnosti žalovaného, ktoré bude rešpektovať východiská prezentované v odôvodnení tohto nálezu tak, aby bola poskytnutá súdna ochrana legitímnym očakávaniam sťažovateľa zodpovedajúcim jeho základnému právu vlastniť majetok.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2022

Peter Straka
predseda senátu